

sem že davnej mislil zgubljeno.“ Tako in enako kliče srečni oče, ter objema in pritiska svojo ljubo Malico na svoje serce. Rozika in njena mati ste od daleč stale in ginjenega serca gledale ta nenadni prizor veselega snidenja po dolgej ločitvi.

Čez nekaj časa potem začne tuji gospod tako-le pripovedovati: „Pred sedmimi leti, bilo je ob času črne vojske na Francoskem, sem bil tudi jaz tako nesrečen, da so me puntarji napadli v mojej grajščini in me oropali vsega mojega imetja ter me vjetnika tirali v Pariz, glavno mesto francoske dežele. Pa Bog je drugače sklenil, kakor so mislili moji sovražniki. S pomočjo usmiljenega stražnika sem v nekej temnej noči ušel in pobegnil na Angležko. Tam sem bil celi dve leti. Ko se je pa v mojej domovini zopet vse pomirilo, vernil sem se bil zopet nazaj in si poiskal svojemu stanu primerno službo, kjer sem s pomočjo božjo svojo grajščino in vsa svoja posestva zopet nazaj dobil. Od te dōbe sem začel po svojih ljubih popraševati. Pošiljal sem cela tri leta zveste iskalce po daljnih in bližnjih krajih, ter jim obljubil verhi plačila še veliko darilo, ako mi je dobé in žive pripeljejo v moje naročje. Ko pa sem videl, da je vse njih iskanje zastonj, izročil sem svojo grajščino zvestim rokam, ter sem se sam podal v te kraje iskat svojih preljubih. Po božjej previdnosti sem med potjo zvedel, da je v tem mestu podoba matere božje, h katerej se pobožni vseh krajev zatekajo in v svojih potrebah pri njej pomoči iščejo. Šel sem tedaj z množico pobožnih romarjev, ki so v ta kraj potovali. Tri dni sem zaporedoma hodil v cerkev in sem za svoje preljube molil; in glejte! — Marija je moje prošnjo uslišala!“

„Draga prijateljica! vi ste rekli, da bi vam težko bilo se od moje Malice ločiti. Vi ste se uboge sirote usmilili in jo rešili iz največje njene nadloge, ter ste kakor dobra mati za njo skerbili. Vsega tega vam ne morem poverniti. Da vam pa vašo ljubezen vsaj nekoliko povernem, prosim vas, da greste s svojo dobro materjo na moj dom, kjer bote Malici, katero že zdaj svojega otroka imenujete, tudi zanaprej ljubeznjiva mati.“

Ko je tuji grajščak natanko zvedel tudi za kraj, kjer je njegova blaga in ljubeznjiva supruga umerla, in jej na gomilo postavil drag spominek, vzel je potem Roziko, njeno mater in tudi tisto kmetico, ki je njegovej rajnkej gospej v bolezni stregla, k sebi v grajščino, kjer so vsi skupaj prav srečno in zadovoljno živeli in še veliko veselih dni užili.

Kdor starše spoštuje je lepo imá;
Že tukaj na svetu Bog srečo mu dá.

P. Gros.

Prebrisani Polde.

Kdor je že v kakem večjem mestu bil, gotovo je videl rokodelske fantiče neporedno po ulicah skakati; nekateri nosijo v rokah narejene nove čevlje, ti bojo sčasoma gotovo čevljarji, drugemu zopet visijo čez roko nove hlače ali nova suknja, tak bo pa danes ali jutri krojač; kdor ključe po ulici

MOJ VERTEC

Andante.

Besede Praprotnikove. napev Gr. Riharjev. *)

Sostavno.

mf O lju-bi vertec, vertec moj, ve-se-lje imam
vse sta-boj. Raz-grinjš mi cve-ti-ce mile, ki
du-so bo-do mi ve-dri-le. Raz-le.

Cvetlice mile so samé,
Ki v serce moje govoré;
Iz njih beseda sladka veje,
Ki dušo celo mi pregreje.

Človeška govorica ni,
Iz rožic ki nam govori;
Nebeški glas iz njih se čuje,
Ki čudno giblje navdihuje.

Zatoraj ljubi vertec moj!
Veselje imam vse s taboj;
Razgrinjšaj mi cvetlice mile,
Ki dušo bodo mi vedrile!

*) Ta napev je še ranjki gosp. Gr. Rihar sestavil, pa ni bil do zdaj še nikjer natisnjen; zategadelj mislimo, da bo marsikomu dobro došel. Ker je pa ta napev za samo moške ali samo ženske glasove sestavljen, je potem takem previsok za otroke, torej naj si ga vsak za ta namen niže postavi.

raznaša, bode ključalničar i. t. d., vsi pa bojo rokodelci, to so taki ljudje, ki si z rokami svoj vsakdanji kruhek morajo služiti.

Žagarjev Polde se je tudi rokodelstva učil. Sicer so mu oče v prvih letih njegovega življenja večkrat papirnato škofovo kape na glavo postavljali in djali: „Polde bo škof,“ — a Polde v teh mislih je tudi že mašo včasih domá v kakem kotiču bral in pridigo sam sebi deržal, ali osoda je sploh nemila; namestu škofove kape dobi Polde v svoje roke dreto in smolo, in namesto da bi mašo bral, nam bode čevlje šival. Je pa tudi prav, vsaj so čevljarji tudi koristni ljudje in čevljarstvo je v današnjih časih po vsem svetu razširjeno.

Treba je pa tudi vedeti, kako je Polde škofovsko kapo z dreto zamenil.

Oče so mu naglo umerli in reveža Poldeta z materjo samega zapustili. V zadnji uri svojega življenja so hitro nekoliko vaščanov k sebi poklicali in jim rekli: „Vse premoženje — pa vsaj ga ni bilo veliko — zapustim vdovi in svojemu Poldetu. Po vdovinej smerti je pa čez vse moje bivše premoženje edini Polde gospodar.“

Čez nekoliko časa dobi Polde očuha, ki se pa ni veliko brigal za revčeka. Čeravno je Polde vse storil, s čimur bi svojega očuha razveseliti mogel, vendar se je ta zmiraj na Poldeta otresal.

Nekega dne reče očuh Poldetovej materi: „Veš kaj Mica? Polde je že 8 let star, treba je, da se kaj izučí, kaj nama bo tukaj na poti? Naj gre v Ljubljano h kakemu mojstru.“

Mati so se jokali in Poldeta pozneje prav serčno na svoji persi pritisnili, ko so mu očuhov sklep razodeli.

Poldetu je bilo sicer žal po domačej hiši in po svojih preljubljenih tovarših, a vendar je bil vesel, da pojde v belo — Ljubljano. In res, čez nekoliko tednov je Polde že po ljubljanskih ulicah z rokodelskim predpasnikom žvižgal.

* * *

Mojster, pri katerem se je Polde učil, je bil prav dober in prijazen človek. Večkrat je pridnega Poldeta miloval in mu rekel, naj bode le priden, da človek tudi brez škofovske kape lahko gospod postane.

Poldetov očuh je mojstru obljubil, da bode obleko Poldetu sam dajal, vse drugo ima pa mojster dajati, ki ima za 4 leta Poldeta oprostiti, ali kakor sploh pravijo „frajšprehati.“

Preteklo je že skoraj celo leto, odkar ni očuh mojstru niti besedice pisal, še manj pa svojo obljubo glede Poldetove obleke spolnil.

Videlo se je, da očuh ne mara veliko za ubogega Poldeta.

Polde mu je večkrat prav lepo pisal in ga prav ponižno prosil za obleko, pa vse zastonj, — očuh se še za kak odgovor zmenil ni.

Časa zob je zgrizel Poldetovo obleko takó, da je že ves razcapan in raztergan okoli hodil.

Polde je dobro vedel, da so njegov oče svoje malo premoženje njemu zapustili in tudi mojstru se je zdela krivica, da Polde tako dolgo kake boljše obleke čakati mora.

Ali Polde je več dni nekako zamišljen okoli hodil in se nazadnje vendar nekaj izmislil.

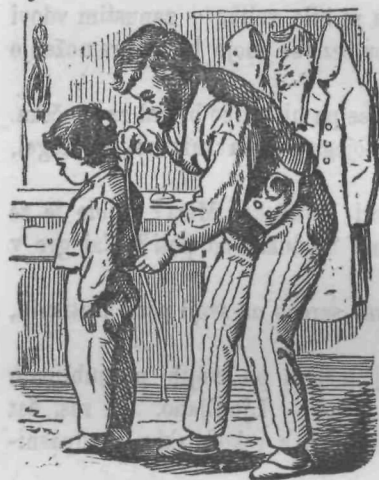
Nekega dne odide k bližnjemu krojaču Geltarju, ter ga prosi, da bi mu od nog do glave prav novo obleko naredil.

„Hm, hm,“ že lepó, poreče krojač „kdo bo pa plačal? Za obleko treba denarjev.“

„Plačal bom jaz,“ odgovori Polde ponosno, kakor bi v žepu same desetače imel.

„Hà, hà,“ smeje se Geltar, „borče, od kod neki bodeš ti plačalo, za kakih 5—6 let že, ali zdaj pa še ne.“

„Imam očetovo premoženje,“ odgovori Polde, „in iz mojéga premoženja bomo že denarje za obleko dobili, le povejte, koliko bo obleka veljala in koj mi mero vzemite.“

Krojač zahteva za obleko 15 goldinarjev. Malo premišljuje, potem vzame mero in Poldetovej želji zadovolji.

Čez osem dni jo Polde prav ponosno maha po Ljubljani z novo obleko.

*

Bil je ravno deževen dan, ko Poldetov očuh z materjo pri peči sedi in pratiko pregleduje. Listonos stopi v sobo in podá očuhu poštno izkaznico, ki je zahtevala 15 goldinarjev za neki paket, 6 funtov težak, ki je pod naslovom očuha iz Ljubljane na ondotno pošto dospel in katerega je listonos koj seboj prinesel.

Očuh začudeno pogleduje in z glavo kima, kaj bi neki to moglo biti. Naposled vendar podpiše povzémni list in našteje 15 goldinarjev.

Radoveden odpre sveženj in kaj neki najde? Poldetovo raztergano staro obleko, zraven pa list od Poldeta, s katerim se prav serčno za novo obleko zahvaljuje.

Mati se natihoma smejejo, očuh se pa bolj jezí, nego da bi se fantove prebrisanosti radoval.

Odslej očuh ni več čakal takih nenadnih paketov, dà še celó večkrat je Poldetu pisal in ga vprašal, če ima potrebne obleke.

Lj. T.

Bogomir.

(Po francoskem.)

Bogomir je bil iz plemenite rodovine Peronskih viteзов. Zapustil je posvetnega življenja šum, in se je podal med bele menihe, ki so imeli takrat slavnega opata, svetega Bernarda. Še le pred kratkem je stopil v ta red,